

St. Peter pri Mariboru. Naše prosvetno društvo »Skala« je končno veljavno razpuščeno in je te dni došla od banske uprave tozadevna rešitev. — Bratovščina jeruzalemskega osla se ustanavlja tudi pri nas. Samo da se dosedaj še niso mogli zediniti glede stajališča. Del je za to, da stoji zunaj cerkvenega obzidja, drugi bolj bogajeji del pa da stoji zunaj cerkve. Tudi glede predsednika so si še v laseh, ker so same brihtne glave Pametni Šentpeterčani pa svetujemo članom bratovščine jeruzalemskega osla, da naj sploh ostanejo doma in naj ne delajo sebi in drugim sramote. — V Metavi sta umrli Franc Damiš, prevzitar, star 85 let, in Neža Kos, žena viničarja. Naj oba v miru počivata! — Sadna kupčija je pri koncu. Gospodarski uspeh ni takšen, kot smo ga pričakovali, ker gre zaslužek v glavnem v žepu prekupčevalcev in sadnih trgovcev, ki so glede cene vsi edini v škodo sadjarjem. — Da smo se Šentpeterčani udeležili tudi kraljevega pogreba, je samoumevno. — Vsled malega vinskega pridelka in izborne kakovosti se vinski kupci že pridno oglašujejo. Naj se vinogradniki s prodajo vina ne prenačijo in naj zahtevajo primerno ceno. Pod 8 Din za 1 liter naj vina nihče ne prodaja, ker bo cena prav sigurno še poskočila. — Praznik Kristusa Kralja so naši fantje lepo proslavili. Pri rani službi božji so skupno pristopili k mizi Gospodovi, popoldne pa so imeli poučen sestanek. Tako je prav! Naj ne bo fanta, ki bi ne bil pri fantovskem odseku KA. — S 15. novembrom se prične trimesečni gospodinjinski tečaj pri tukajšnjih šolskih sestrah. Tečaj je namenjen kmečkim kakor tudi viničarskim dekletom ter se sprejmejo tudi dekleta iz sosednjih župnij. Priglasiti se je pri ož. šolskih sestrah.

Sv. Primož na Pohorju. (Smrt blagega mladeniča pri vojaki.) Dospela je iz Ljubljane prav žalostna vest, da je storil naglo smrt pri tamošnjem planinskem polku službujoči vzorni mladenič Franc Jesenk. Našli so vojaki na polju nek častnik. Ko ga je hotel rajni France naglo pobrati, ga je sunil njegov tovariš, nek

Črnogorec, s tako silo v trebuh, da je na mestu preminul. Za res grozno! Rajni France je bil eden najboljših naših fantov. Nad vse poštenega življenja, verno udan tudi svoji materi, vzgledni vdovi. Njegovo največje veselje je bila lepa, poštena knjiga in dober list. Veliko svojega zaslužka je izdal za dobro berilo. Imel je že celo majhno knjižnico, med drugim krasno vezano sv. pismo Mohorjeve izdaje, oba zvezka. Delo, dom, cerkev, knjiga, to je bilo veselje rajnega Franceta. In zdaj ga ne bo več nazaj! Globoko užalošeni materi, bratu in sestrama izražamo svoje globoko sočutje. Gotovo ni imel pretežkega računa pred Bogom. Saj se je izrazil eden njegovih tovarišev vajakov o njem: »Da, ta je bil pa res priden. Nikdar ni zaspal, ne da bi bil prej opravil večerne molitve. Naj počiva v miru!

Gornja Sv. Kungota. Do dna duše je bila naša Gornja Sv. Kungota pretresena, ko je dospela telefonska vest, da je padel naš viteški kralj Aleksander I. pod roko najgusnejšega zločinca. V globoko žalost se je odeala vsa naša obmejna župnija. Občina z občinskimi odborom in vsa tukajšnja društva so imela žalne seje ter odposlala žalne brzojavke na najvišje mesto. Na dan pogreba je bila farna cerkev natlačena polna župljanov in zastopnikov uradov. Domači g. župnik Magdič je opravil sv. mašo, žalne obrede ter imel pri tej priliki globoko občuten pretresljiv govor o življenjskem delu blagopokojnega vladarja — kralja miru in sprave. Po končani službi božji se je vršila v tuk. narodni šoli impozantna žalna svečanost. Ves III. razred je bil odel v črnilo. Pred kraljevim kipom so gorele sveče. Gospod šolski upravitelj Albin Spreitz je s svojim globoko občutenim govorom ganil šolsko decu in mnogoštevilno prebivalstvo do solz. Po petminutnem pobožnem molku smo zaklicali »Slava!« viteškemu kralju Aleksandru I. Potem je imelo tuk. Katoliško prosvetno društvo žalno sejo v društveni dvorani pred kipom blagopokojnega vladarja in umetno postavljenim katafalkom, kjer je domači g. župnik imel žalni govor, nakar se je odposlal na maršalat v Beograd žalni telegram.

Sv. Lovrenc v Slov. goricah. Že dolgo let smo si želeli in se pripravljali, da bi si dali sezidati novo kapelo, hišico Marije pomočnice kristjanov. Ta želja se nam nikakor ni

hotela izpolniti. Še le letošnje leto se nam je ponudil človek iz naše sredine, da prevzame to važno in nam tako zaželeno delo. Dne 8. junija t. l. je začel s pomočjo vaščanov porirati staro kapelo, katera je bila postavljena leta 1872. Bila je stara in vsako njeno popravilo bi bilo brezuspešno. V šestih dneh je bila kapela razdrta. Da bi nas prepričal o lepoti nove kapele, je narisal načrt ter ga predložil našemu vaščanskemu odboru. Bili smo presenečeni, ko smo zagledali to krasno risbo. Tudi naš gospod župnik je bil tega vesel in z načrtom popolnoma zadovoljen. Delo je šlo naglo naprej. Vaščani so vozili opeko, apno, cement, drugi zopet gramoz, les itd. Težavno je bilo za delavce, delati dan za dnem tu pri kapeli in doma na polju. Ali ljubezen do Boga in do Marije je vse premagala. In tako je kapelica rastla, čez par tednov je bila sezidana. Sedaj se je pa še le začelo pravo hudo za našega delovodjo. Ni izgubil poguma. Obiskal je s svojim pomočnikom med 100 hiš ter prosil prispevkov za kapelico in za zvon. Njegov trud ni bil zastoj, vsi so darovali. Bili so darovalci od blizu in daleč, tisočkrat hvala vsem! 17. oktobra je bil dan blagoslovitve, res dan, ki ga je naredil Gospod! V spremstvu č. g. župnika se je pomikala procesija od farne cerkve Sv. Lovrenca proti naši vasi. Deklice Marijine družbe in Marijinega vrta v beli obleki ter z vencji na glavi so nesle v procesiji podobo Marije pomočnice kristjanov v našo vas. V kapelici se je darovala sv. maša za darovalce kapele. Po sv. evangeliju je imel gospod župnik prisrčen nagovor. Med sv. mašo je bilo sv. obhajilo, katerega so se udeležili vaščani in veliko število drugih. Popoldne ob dveh so bile večernice in litanije. Te redke svečanosti se je udeležilo velika množica ljudstva tudi iz sosednjih krajev. Prvi mrlič, ki mu je zvon v naši kapelici zazvonil, je bil Nj. V. d. kralj Aleksander I. Tužni so bili njegovi zvoki ter so nam segali globoko v srce. Naposled je treba izreči hvalo našemu ustanovitelju in delovodju Kolariču, kakor tudi njegovemu pomočniku Zmaucu. Hvala gospodu župniku in vsem darovalcem!

Št. Ilj pri Velenju. Nemila smrt žanje in kosi brez počitka. Dne 13. oktobra je prerežala nit življenja dragemu očetu in ljubljenu možu

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskovine v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru

Koroška c. 5

Cekov. račun št. 10.602

Telefon interurb. št. 2113

jezo in nekaj mul za prenos tovara, smo morali pretežno število poklati, sicer bo pocepalo vse do zadnjega komada na pomanjkanju prehrane.

Poiskali smo toliko zavetra za skalovjem, da smo si vsaj laško potegnili nad glavami plateno streho in zakurili več ognjev. Premočeno dračje ter druga suhljad sta samo tlela, povzročala goste oblake dima, ki so nas dušili s kašljanjem in nam zalivali oči s potoki solz. Komaj nekaj ur smo stali z obema nogama v deževni dobi in že smo bili do skrajnosti nevoljni, da obupani.

Na kak umik preko visoko poplavljenega stepe ni bilo niti misliti. Kakor daleč so nesle oči v krogu, povsod valovanje umazanih vodnih mas. Če bi tudi nehali nalivati, zasijalo solnce, in bi se pričele vode razgubljati, bi bila tla toliko razmočena, da bi nam bil vsaj za dober teden onemogočen povrat iz zlate jame.

Prvo noč si niti obleke nismo mogli posušiti. Spal menda ni nikdo. Zjutraj smo trepetali od mokrote ter mraza kljub temu, da so romale steklenice žganja iz rok v roke.

Nevarnost nas je vse pobratila. Nobene razlike nismo poznali ne glede pijače in ne jedače. Vsak je znal, koliko in kaj imamo in kaj nas čaka, če ne bomo štedili z živili.

Koj drugi dan smo ubili dva konja nosača. Pekli smo konjsko meso, ga zavživali s slastjo, bilo je sveže.

Kmalu se je pokazalo, da so domačini veliko manj odporni napram mokroti in slabemu vremenu, nego n. pr. jaz in tovariši iz Severne Amerike. Tretji dan je trosila mrzlica domačine v tako hudih napadih, da jih niti kinin ni zaustavil. Ljudje so bujšali na prostem ter hladnem v mokrih odejah, kakor bi strgal z njih meso.

Deževalo je še neprestano, vodovje je naraščalo in grebeni hribov so tvorili suh obroč krog jezera zlate jame. Iz smrtno obupnega položaja nas bi zamogel oteti samo še kak čudež, sicer bomo proti koncu deževne dobe vsi do golih kosti izprani okostnjaki!

Nosači ter gonjači so nam pravili, da se zarije v deževnem času Brazilijanec med listje pod streho, kjer dremlje ter spi in vstaja le toliko, da jé, pije in opravi najnujnejše posle po stanovanjskem prostoru ter pri živini. Po deževju na prostem se ne giblje nikdo in sicer radi malarije, griže in drugih bolezni, ki takrat rajajo nad mokrotnimi pokrajinami.

Dalje sledi.

Rebernik Jakobu. Kdo šentiljskih faranov ni poznal tega iz svetovne vojne trpečega invalida? Nad dve leti že ni mogel več obuti prav nikakšnega obutja. Vse življenje je bil priden in skrben kot mravlja. Rojen je bil v St. Janžu v znani Rebernikovi hiši, iz koje je že kot petleten deček nastopil pot v službo in med svet. Trdi kruh službe je užival do svojega 25. leta. Izbral si je družico v St. Ilju na malem Katrijevem posestvu. S svojim umnim in marljivim gospodarstvom je razširil posestvo in svoj ugled v občini. Kruta vojna je pozvala tudi njega v boj, kjer si je nakopal strašno bolezen kostni revmatizem. Strašne bolečine na nogah je prenašal s takšno potrpežljivostjo in vdanostjo, da smo se kar čudili. Še dobre volje je bil. Vsakdo ga je našel in pustil z bridkim nasmehom na ustnih. Kako je bil vobče spoštovan, je bil priča njegov pogreb ter številni venci in šopki ob njegovi krsti. Dragi oče, počivaj v miru poleg sina Rudolfa in hčerke Tončke! Ohranimo te v hvaležnem spominu. Materi-vdovi, sinovom in hčerki ter vsej Rebernikovi družini pa naše iskreno sožalje!

Luče. Zopet so prišli dolgi zimski večeri, ki so žalostni, ker marsikje in pogosto se razpravlja o tragični smrti našega viteškega kralja. Tudi Luče so v globokem žalovanju. Vse je v črnih zastavah. Na dan pogreba smo prisostvovali sv. maši, po maši smo se razvrstili v žalni sprevod. Od cerkve do šole so bili šolarji, za njimi člani gasilske čete, orožniki, celoten obč. odbor ter ostalo občinstvo. V šoli sta bili dve deklamaciji, za njima govor šolskega upravitelja, nato zaprisega gasilske čete novemu kralju, nazadnje pa radijski prenos iz Beograda. Pripomnimo tudi, da se pod spretnim vodstvom gospoda Marata, poveljnika, tukajšnja gasilska četa prav lepo razvila. Letos si je nabavila nove cevi in motorko, ki je bila Lučam zelo potrebna. Kljub veliki krizi smo motorko plačali takoj. Pripomogli so pa seveda skoro vsi župljani, občina, hranilnica, banovina, uprava Marjigrad ter še mnogi dobrotniki in darovalci od drugod. Vsem najlepša hvala! Pred kratkim se je vršila v Lučah tudi župna vaja, ki je lepo uspela in pokazala, kaj vse premorejo združene moči. Na kaj takega se ljudje tukaj ne spominjo. — V letošnji sezoni smo bili dobro obiskani od tujcev in hribolazcev, po večini od Hrvatov. Jesenski sneg je že naše planine tretjič pobelil, a pokazal se je zadnje dni tudi po celi gornji Savinjski dolini. — Na oklicih sta Viktor Dešman in Marija Štiglic, po domače Stopnikova. Poročila sta se pa v pondeljek Nande Skrubej, po domače Drički, zaposlen v revirju tukajšnjega gozdarstva z Milko Ajnik, po domače Mlinarjevo, v Konjskem vrhu. Njemu in njej želimo: Bilo srečno ter veselje in blagoslov v novem stanu!

Bele vode. Gospodarski položaj hribovskih posestnikov je postal tako težak, da nobeden brez črpanja gozdov ne zmore za davke in gospodarske stroške. Da se za les v gozdu vsaj nekaj dobi, so nujno potrebne dobre ceste, ki pocenijo prevoz lesa. Za cesto ob Lubiji se je sedaj dobro zavzela občina Mozirje okolica. Del tukajšnjih posestnikov veže ta cesta z 20 km oddaljeno postajo Šmartno ob Paki. Iz Belih vod v dolino in po Florjanski cesti v Soštanj je približno 10 km. Imeli smo iz Belih vod v dolino skrajno slabo cesto s skoro navpičnimi klanci. Na prizadevanje in pod vodstvom bivšega, nad vse požrtvovalnega in delavnega g. župnika Klasinca smo jeseni leta 1932 začeli z delom nove ceste. Pol leta pozneje smo že vozili po 2 in pol km dolgi novi cesti Bele vode—Grebensek, kjer nas je vezal most s Florjansko cesto. Večino dela smo izvršili po zimski. Zmrzli

čevlji na nogah, nakopana zemlja nam je kar sproti zmrzovala, a mi smo delali kot za stavbo, složni in edini, ter dokazali, da se v naših žilah pretaka sveža kri poštenih planincev. Cestni proračun skupno z dosedanjim vzdrževanjem in podčrpano vrednostjo zemljišča z 40 tisoč Din. Od tega nas je na denarnih izdatkih stala cesta 20.000 Din.

Sv. Jurij ob Taboru. (Rajnemu Kosu-Dragarju v spomin!) Dragi Vinko! Nikdar ni bilo zbranih okrog Tebe toliko ljudstva, kakor danes, na praznik Vseh svetnikov, zbranih okrog Tebe, ki ne sedi več kot ključar v prvi cerkveni klopi, ampak ležiš v mali sobici sredi cerkve. Hudo nam je, ker si se tako hitro, nepričakovano hitro, poslovil od nas. Kako Te je bilo lepo gledati, ko si ob prvih nedeljah na čelu 140 mož in fantov ponižno stopal k mizi Gospodovi, in s kako pobožnostjo si ob prvih nedeljah popoldne častil Najsvetejše. Ključar si bil podružnice v Kapli in župnijske cerkve, pa povrhu še ubožni oče. Skrbel si za lepoto in snago hiše božje, pa tudi svoj domek si imel v najlepši snagi. Pa ne samo Tvoja hiša, ampak vse Tvoje posestvo je bilo z najboljšo skrbnostjo oskrbovano, kakor da bi bilo na razstavi. Menda se v nobeni hiši ni izmutilo toliko skupnih različnih vencev, kakor si jih Ti izmutil. V gostoljubnosti se nisi dal od nobenega prekositi. V javnem življenju si kot občinski svetovalec in načelnik krajevnega šolskega odbora znal vedno prav svetovati. V političnem življenju si moral za dobro stvar tudi marsikaj prestati. In če je danes zbranega toliko ljudstva okrog Tebe, je to znamenje, da Te ljudstvo ljubi in je polno Tvojega duha. Ker si bil nad vse ponosen in sromen, Te je ljudstvo še bolj vzljubilo. Odlikovanja nisi prejel nobenega, zato pa upamo, da si danes na praznik Vseh svetnikov od Boga prejel najvišje odlikovanje, svetniško čast! Obljubljamo Ti, dragi Vinko, da hočemo živeti in delati v Tvojem duhu. Na svidenje nad zvezdami!

Polzela. Snega je precej padlo. Velike težave imamo s steljo za živino. Dosti se govori o veliki tatvini, ki se je zgodila v tovarni pleten in Polzeli; vlomilci so odnesli 60.000 Din v gotovini in 150 ducatov nogavic. — Tudi pri nas obstoja ona bartovščina, ki vsako nedeljo in praznik zbira svoje ude pred cerkvijo med pridigo. Članov te čudne bratovščine ne bom navedel imenoma, ker upam, da se bo ta bratovščina kmalu sama razpustila.

Vojnik. Zadnje nedelje v oktobru, na praznik Kristusa Kralja, smo zaključili letošnje svetoletne procesije, katere so bile in sicer: prva dne 15. julija pri rani sv. maši, druga dne 22. julija pri pozni sv. maši, tretja dne 21. oktobra popoldne in zadnja dne 28. oktobra tudi popoldne. Pri zadnjih dveh procesijah je prišla tudi svetoletna procesija iz Nove cerkve v Vojnik pod vodstvom kanonika Žagarja P. Po zadnjih procesijah je imel globoko zasnovane cerkvene govore o odpustkih in krščanskem življenju domači kaplan Orel. Bog daj, da bi ti dobljeni svetoletni odpusti koristili za večno življenje nam, kakor tudi našim dragim rajnim! — Župnijska knjižnica je odprta redno vsako nedeljo po pozni sv. maši in po večernicah. Pregarjajte si čas po dolgih zimskih večerih s čitanjem dobrih knjig, katere dobite proti malenkostni odškodnini v župnijski knjižnici v kaplaniji. — Bliža se nam zimski čas in z njim prihaja tudi Novo leto. Novo leto, čas za obnovitev naročnine za dobre katoliške časopise. Marsikdo bo rekel: Časi so slabi, kje naj vzamem še denar za časopis? Resnica je to, vendar pa pomisli, da če

si prihraniš in plačaš 32 Din, te bo razveseljeval »Slovenski gospodar« vsak teden skozi celo leto. Ako ti pa tega ni mogoče, plačaj vsaj 20 Din za knjige Družbe sv. Mohorja. Za ta denar dobiš pet jako krasnih in zanimivih knjig, in če ti pa tako trdo gre za denar, da niti teh 20 Din ni mogoče riskirati, potem pa plačaj vsaj 12 Din in dobiš boš vsak mesec krasen mladinski list »Naš dom«. Prihodnje leto mora v vsako katoliško hišo vojniške župnije vsaj en katoliški list! — Odboru za zgradbo banovinske ceste II. reda Vojnik—Šmartno v Rožni dolini je obljubljena od banovine nadaljna podpora v znesku 50.000 Din, katere se bo odboru izplačala v dveh obrokih po 25.000 Din. Sedaj se bo lahko nadaljevalo z delom, s katerim bodo preskrbljeni brezposelni najmanj dva meseca. — V nedeljo dne 28. oktobra so se vršile občinske volitve za občinsko upravo nove združene občine Vojnik-okolica. Vložena je bila samo ena lista (JNS). Udeležba je bila zelo slaba. V novo občino Vojnik-okolica spadajo bivše občine: Šmartno v Rožni dolini, Nova cerkev, Višnja vas in Frankolovo.

Jurklošter. Kakor listje z dreves tako padajo postarani ljudje v grob. Umrl je tukaj zasluzni mož Jakob Blatnik iz Blatnega vrha v torek in na Vseh svetnikov dan smo ga pokopali. Bil je dober gospodar, skrben oče svojim otrokom in zvest v spolnjevanju svojih krščanskih dolžnosti. Še en teden pred smrtjo se je pripeljal v cerkev, kjer je obenem prejel Jezusa kot zadnjo popotnico. Spolnil je bil 71 let. V moški dobi je bil večkrat občinski odbornik, dvakrat tudi župan in sicer prvič od leta 1910 do 1912, ko se je izvršila ločitev St. Lenarta nad Laškim od občine Jurklošter, in od leta 1921 do 1924. Predsednik krajevnega šolskega odbora pa je bil od 1922 do 1927. Odlikovan je bil tudi z zlato medaljo za državljanske zasluge. Ob pogrebu je ravno začelo močno deževati z burjo. Zato se šolska mladina ni mogla udeležiti pogreba z zastavo. Sicer pa je bil močno zastopan občinski in šolski odbor. (Popoldne je tukaj snežilo.) Naj počiva v miru!

Iz zagrebške torbe. Med Slovenci po domovini se je že mnogokrat ponovila želja, da bi vsteli našega velikega Slomškega med svetnike. Upamo, da bo ta lepa želja vseh Slovencev kdaj izpolnjena. Pa imajo tudi Hrvati enake težnje. Prav 1. november je obletnica smrti škofa Langa, ki je živel in umrl kot svetnik. Tudi za njegovo kanonizacijo (umrl je pred 10 leti) so že bili storjeni nekateri koraki. Prav za to deseto obletnico je bila poklicana v življenje lepa ustanova »Langov dom«, ki bo dal zavetišče brezposelnim in onemoglim dekletam. — V nedeljo dne 11. novembra bo pa »Zbogoma« Slomškovo prosvetno društvo priredi ta dan ob pol petih popoldne v jeronimski dvorani žalni spomin Nj. Vel. Med odmorom ponovljene Finžgarjeve igre »Naša kri« pa se bo po enoletnem zagrebovanju poslovil od Zagrebčanov dosednji duhovnik za Slovence v Zagrebu Hladnik Janez. Lani dne 12. novembra je bil sprejem, letos dne 11. novembra bo pa slovo. Točno eno leto! — Sedaj dokler še nimamo cerkve, se zbiramo kar v prostorih kar v prostorih Slomškovega prosvetnega društva. In to ob šestih v Nikoličeva ulici 10. Tako postaja ta prostor glavno zbirališče Slovencev za ta prehodni čas.

Ali si že obnovil naročnino?